

KIS LAP

AZ ÉN VEREBEIM. (Lásd a 327. l.)

31. szám. — 1874.

VI. kötet.

A KOSÁRFONÓ.

— Téli történet. —

CSIKORGÓ hideg téli nap volt, met-
sző szél süvöltött s csapkodta a
havat; mindenki iparkodott haza
a fűtött kályhához, épen mint az az uri
nő is, ki a főváros egyik utcáján gyors
léptekkel sietett két leánykájával haza-
felé. Jó melegen valának öltözve, de
mégis látszott rajtuk, hogy ugyancsak
fáznak ám.

„Siessünk, gyerekek“, szólta a mama,
„nagyon hideg van. Ha már nagyon
átfáztatok, szóljatok, — ott a sarkon
állanak bérkocsik, beülünk s így hama-
rább hazaérünk.“

De még nem jutottak az utca sar-
káig, midőn olyan furcsa alak jött
szembe velök, hogy a két kis leány
akaratlanul is hangosan fölkiacagott.
Majdnem olyan volt, mint a nagy hó-
baba, melyet otthon az udvaron csinál-
tak, vagy épen mint a jeges medve a
menaszériában. Pedig hát nem volt sem
hóbaba, sem jeges medve, hanem egy
szegény ember, nagy kosárral kezében;
azonban a szél úgy tele szórta hóval,
hogy alig látszott ki belőle.

„Ah, nagyságos asszonyom, segit-
sen rajtam,“ szólta a hólepte ember,
„vegyen tőlem egy kosárkát, — csak
egyet, az Isten is megáldja!“

E szavakat oly kérőleg, oly meg-
ható hangon mondá, hogy Berkiné
önkéntelenül is megállt s a szegény
ember fölnyitván nagy kosarát, abban
több apró, csinosan font kosárkát mu-
tatott.

„Nincs otthon sem kenyér, sem fa, —
öreg anyám, nőm és gyermekem éhez-
nek, fáznak, — s ha ma este sem vi-
szek haza néhány krajczárt, kétségbe
kell esnünk!“ szólta ismét a kosárárus.

Erzsike, ki előbb leginkább nevetett
a furcsa alakon, most leginkább meg
vala hatva és sietett előkeresni zsebéből
néhány krajczárt, melyet a kosárba tett.

„Köszönöm, kisasszony, az Isten
áldja meg érte! De jobban szerettem
volna eladni kosárkáimat; saját mun-
kánk, otthon nőm és gyermekeim fon-
ták, míg birtak dolgozni; de végre el-
fogyott mindenünk, a hideg megder-
meszti ujjainkat. Ah! szívesen dolgoznánk,
csak megkereshetnők napi kenyereinket.

„Hány gyermeke van?“ kérdé Ber-
kiné.

„Három!“

„És hol lakik?“

A kosárfonó megnevezte lakását,
mely messze, egy félreeső külvárosi
utczában volt. Berkiné elővette zseb-
tárczáját, följegyezte a lakás címét,
aztán vett két kis kosárkát s tárczáját
ismét eltéve, sietve odább ment, mert
keze-lába majd megdermedt a nagy
hidegben.

A kosárfonó pedig még néhány
percig ott állott és hálás tekintettel né-
zett utánok.

„Most már gyalog megyünk haza,“
szólta Berkiné kis leányaihoz; „nincs ná-
lam több pénz, nem ülhetünk bérkocsiba.
De nem sajnáljátok, ugy-e nem?“

„Nem bizony, kedves mama,“ szólta
Fannika, a másik kis leány. „Ámbár ad-
hattál volna neki ajándékba egy forin-

tot a két
kákért kap
ségünk.“

„Nem“

Teljesen
koldus, ha
aki munk
gyelni az
mekei ked

„De
dusnak?“

„Elős“

szemforga
hanem eg
keze mun
hordja m
könyörüle
hanem eg
get.“

Másn

förgeteg

A kis le
átfázott, u
nie; egy
kiné nem
kellett bet

Odak

fordult jo
hült voln
Egy napo
kinézett a
jutott a s

„Ah,

keztem sz
tam a házt
leányokat
Hanem m
hol is la
utczában,

tot a két forint helyett, melyet a kosárkákért kapott. A kosarakra úgy sincs szükségünk."

"Nem akartam neki alamizsnát adni. Teljesen hiszem, amit beszélt; nem koldus, hanem becsületes szegény ember, aki munkája után akar megélni és szegyelni az almizsnát, ámbár éhező gyermekei kedvéért talán elfogadja."

"De hát miért nem tartod koldusnak?" kérde Erzsike.

"Először, mert nem fohászkodik szemforgatásokkal és nagy szavakkal, hanem egyszerűen megvételre kínálja keze munkáját; aztán meg, mert nem hordja magával kis gyermekeit, hogy könyörületre indítsa az embereket, hanem egymaga viseli a zord hideget."

Másnap még hidegebb lett s a hóföregteteg még borzasztóbban tombolt. A kis leányok apja kint járt s erősen átfázott, úgy hogy ágyba kellett feküdenie; egy hétig feküdt betegen s Berkiné nem mozdulhatott a háztól, ápolnia kellett beteg férjét.

Odakint pedig ezalatt az idő nem fordult jobbra, a hideg nem hogy enyhült volna, hanem még növekedett. Egy napon, midőn Berkiné az ablakon kinézett az utcán járó-kelekre, eszébe jutott a szegény kosárfonó.

"Ah, bizony majd meg is feledkeztem szegényről . . . de nem távozhattam a háztól míg férjem beteg volt s a kis leányokat magukban nem küldhettem. Hanem most fölkeresem szegényt . . . hol is lakik? Gondolom a két-pipa-utcában, 10-ik szám alatt . . . Igaz,

hiszen följegyeztem akkor a tárczámba, mindjárt megtudom."

Kereste a tárczát, de nem találta sehol. Bizonyosan elrakta valahová a fiókban, — gondolá s nem akarta most tovább keresgélni, hanem elhatározta, hogy emlékezete után valahogy majd megkeresi a kosárfonó lakását. Meg is indult azonnal a két-pipa-utcába; itt azonban nem könnyű dolog volt a 10-ik számra ráakadni, mert a nyomorult rozszant viskók közül soknak még számja sem volt. Végre mégis rátalált s belépve az udvarba, kérde egy ott álló szegényes öreg asszonytól:

"Kérem, itt lakik Kovács András?"

Az öreg asszony gyanusan nézett az uriasan öltözött idegen nőre s aztán átkiáltott az udvar másik végébe:

"Hé! Kovácsné ifjasszony! Jöjjön le! No nem hallja? Siket-e vagy mi? Egy asszonyság van itt és beszélni akar a kend urával."

De senki sem mozdult a szavakra s a vén asszony nyersen visszafordult s így szólt a vendéghez:

"Bizony, most már alkalmasint későn jött. Eddig nyilván már meg is halt."

"Meghalt? Kicsoda? Mi baj történt?"

"Majd megmondja az asszony, lejön ide, csak várja meg", szolt az öreg zsémbes nő, aztán bement s ott hagyta Berkinét a faképnél.

Hanem az udvaron bizony nem jelent meg senki. Berkiné hiába várt; kiáltani nem akart s végre rászánta magát, hogy megkeresi a kosárfonó lakását azon

irányban, hová előbb az öreg asszony kiáltozott. Sötét, szűk lépcsőhöz jutott s amint fölért, egy ajtó mögött sirást és fájdalmas sohajtásokat, közben szakadozott hangokat is hallott.

„Leányom, leányom,“ így hangzott belől egy női hang, „így mersz velem beszélni, mikor meg akarlak menteni az éhhaláltól! Hát nem látod, hogy nincs más segítség?“

„Oh anyám, ne csábíts a rosztára . . . Becsületben éltünk s ha András nem akarja, inkább éhen halok, hogyan — — —“

Berkiné e perczen be akarta már nyitni az ajtót, de ugyanakkor szakadozott hangon beszélni kezdett a beteg kosárfonó.

„Anyám . . . az égre kérlek, hagyd abba . . . ne is beszéljünk erről . . . nem akarok tolvaj lenni.“

Ekkor Berkiné belépett s majd elborzadt attól, amit látott. A fűtetlen szobában alig volt valami butor; a földön szalmán hevert a kosárfonó, sápadpadtan, leesett szemekkel, mint a ki már-már haldoklik. Tekintete mereven egy öreg asszonyra volt szegezve, ki mellette állt és kezében tartott valamit, amit azonban hirtelen elejtett, midőn az idegen nőt belépni látta. Egy másik, még fiatal asszony, kopottkendőbe takarózva ült egy sarokban, mellette két gyermek,— s mindnyájukon meglátszott, hogy a nyomor már-már egészen kimeríté erejüket.

Berkiné letérdelt a beteg mellé, de a kosárfonó még ekkor sem ismerte meg.

„Nagyon sajnálom, hogy hamarabb

nem jöhöttem, de nálam is beteg volt . . . Nem emlékszik reám? Mult héten találkoztunk az utcán . . .“

„Oh, hála legyen az Égnek!“ kiáltá a beteg s ezzel hátrahanyatlott és eszméletlen maradt. A fiatal asszony odaugrott és kétségbeesett siránkozással karolta át, míg az öreg asszony elfojtani iparkodott zokogását. Berkiné látta, hogy itt gyors segílyre van szükség, pénzt adott az öreg asszonynak, hogy gyorsan hozzon meleg italt a betegnek, mert az talán még megmentheti. Ő maga pedig sietett egy ismerős orvoshoz s ezt a beteghez küldte. Az orvos azt mondta, hogy a beteg meggyógyulhat, csak a sok nélkülözés törte meg erejét s némi ápolás mellett még minden jóra fordulhat.

A jószívű Berkiné elmondta a dolgot férjének és több ismerősének, aztán gyűjtést rendeztek és bevásároltak mindent, amire a szerencsétlen családnak szüksége volt. Berkiné saját szakácsnéjával küldte el az orvosságot, eledelt, meleg ruhákat, meg egy kis pénzt is, hogy fát vehessenek s azontul is mindennap küldött valamit a betegnek.

Egy napon a cseléd a beteg kosárfonó azon kérésével tért haza, hogy nagyon, de nagyon szépen kéri, látogatná meg Berkiné öt még egyszer.

Az idő még mindig kellemetlen, hideg volt, de a jó Berkiné mégis nekiindult s fölkereste még egyszer védencét.

Ezuttal az ajtót a fiatal asszony nyitotta ki, még pedig sokkal vidámabb

(Folytatása a 325. lapon.)

HAZUG TAVASZ. (Lásd a 335. l.)

eg volt...
héten ta-

nek!" ki-
yatlott és
l asszony
ánkozással
y elfojtani
látta, hogy
ség, pénzt
gy gyorsan
k, mert az
naga pedig
s ezt a
t mondta,
t, csak a
jét s némi
óra fordul-

ta a dolgot
asztán gyűj-
k mindent,
lnak szük-
kácsnéjával
elt, meleg
is, hogy
mindennap

eteg kosár-
naza, hogy
kéri, láto-
egyszer.

kellemetlen,
mégis neki-
szer véden-

tal asszony
al vidámabb
n.)

(Folytatás a 324. laphoz.)

arczczal, nem is oly sápadtan, minő első ízben volt, úgy hogy Berkiné mindjárt gyanítá, hogy talán mégis jobbra fordult a beteg sorsa.

„No 's, hogy van a beteg?”

„Oh köszönöm, nagyságos asszony, sokkal jobban, alig lehet ráismerni. És mennyire fog örülni, ha jó megmentőnket meglátja. Már néhány nap óta mindig csak ezt emlegeti. Azt hiszem, hogy most még gyorsabban fölépül, miután ezen ohaja betelik.”

A beteg valóban nagyon megváltozott. Még mindig sápadt volt ugyan, de nem olyan ijesztő halálszinű; szemei is derültebben ragyogtak s midőn a vendég oda lépett ágyához, hálás köszönettel tekintett föl reá és könyezett. Aztán övéihez fordulva, szólt:

„Mari — — édes anyám — — hagyjanak kissé magunkra. . . .”

Az öreg asszony és leánya kimentek s a beteg azután így szólt:

„Asszonyom . . . talán még emlékszik, hogy midőn a multkor először megpillantám, így kiáltottam föl: „Hála legyen az Égnek!” Azt hihette, azért kiáltottam így föl, mert megmentve láttam magamat és családomat az éhhaláltól. Örök hálával tartozom ugyan ezért is, de még inkább azért, mert becsületes ember maradhattam.”

„Nem értem.”

A beteg párnája alá nyult s elővont valamit.

„Ismeri ezt?”

Az a tárcza volt, melyet Berkiné hiába keresett s melyet már elveszettek hitt.

„Ah, nagyon köszönöm. Igen örülök, hogy megkerült, mert kedves emléktárgyam . . .”

„És van is benne valami . . .”

„Igen, egy pár aranygomb, épen az aranymivestől mentem akkor hazafelé.”

„Tehát mégis jól tudtam, kié. Midőn akkor találkoztunk, kegyed rossz helyre dugta a tárczát s az a földre esett; megtaláltam, — de ekkor már messze voltak, nem tudtam utólréni. Hazahoztam, de aztán beteg lettem, beköszöntött hozzánk az inség s mikor már mindent eladtunk és elzálogosítottunk, anyám végre ezen aranygombokat is el akarta adni. De én nem akartam, éreztem, ez tolvajlás volna — és mégis, ki tudja, meg nem történik-e, ha az Isten önt, nagy ságos asszonyom, akkor ide nem vezérli. Így maradtam meg becsületes embernek s ezért adtam hálát az Égnek.”

A becsületesesség e megható példája még jobban megnyerte a jó Berkiné szívét s megigézte, hogy ezután is gondoskodni fog védenczéről. Meg is tartotta szavát. A derék kosárfonó lassanként föllábadt betegségéből s mikor teljesen fölgyógyult, Berkiné jó állást eszközölt ki számára, hol aztán tisztességesen megélhetett családjával. És később, esztendőnk mulva is, mikor jól folytak dolgai, sohasem feledkezett meg jóltevőjéről, kinek köszönheté, hogy becsületes ember maradhatott.

ság;
még
hajó
szerk
hajó
bába
gáln
tal,
s me
állni
lába
hely
nőrn
szer
jót
vize

tély
rike
kuty

K I S H A J Ó S O K.

NAGYSZERŰ utazásra készül a társaság; nem gyalog, nem is lóháton, de még kocsin sem, hanem hajón, — igenis, hajón. Az igaz, hogy a hajó egészen új szerkezetű; de hát kellett is, mert olyan hajó még eddig nem volt, mely a szobában, a száraz padlón is tudjon szolgálni. Erre nagyon alkalmas a kis asztal, melyet e célból Ferike fölfordított s mely bizonyára diadalmasan fog ellenállni minden viharnak. Az asztal négy lába képviseli az árboczokat s a vitorla helyett egy színes kis léggömb van zsinórra erősítve, ami kétségkívül roppant szerencsés ötlet, mert a léggömb a hajót minden veszedelemben föntartja a vizen.

A legénység sem kevésbé tekintélyes. Mindössze öten vannak, t. i. Ferike, Károly, Pali, Erzsike meg a Morgó kutya. Ferike a kapitány, mutatja már

tollas-forgós generalis kalapja, meg a papirosból készült távcső, melyen át gondosan nézeget a távolba. Károly a másodkapitány s ostorral megy elől, — nem mintha a hajót ostorral akarná hajtani, hanem hogy a többieket köteles engedelmességre emlékeztesse. Pali egymaga képviseli a tulajdonképi hajós legénységet, Erzsike pedig az utazó népet, míg Morgó az állatvilág képviselője. Nem csoda, hogy a hajó szorongásig tele van s Palika lovának nem jutott hely. Hadd uszszék a hajó után.

Semmi kétség, hogy a bátor hajósok szerencsésen célhoz fognak jutni s Kályhaországban kikötve, jó ozsonna mellett fognak pihenni a veszedelmes tengeri utazás fáradaimai után.

T É L I H A N G V E R S E N Y.

(Képpel a czimlapon.)

Megint itt van a vak fiú,
Ah, és dala oly szomorú;
Olyan frissen, v i g a n fújja —
Hogy a szívünkbe hat búja.

Kicsi hugocskája híven
Kiséri őt a csilingen,
Sűrűn esik rájuk a hó —
Be siralmas muzsikaszó!

A Z É N V E R E B E I M.

(Képpel a czimlapon.)

Csiri, csiri, kis veréb,
Netek morzsa, nincs egyéb
Elég lesz ez tinektek
Hogy éhen ne vesszetek!

Holnap, kicsi verebek,
Megint ide jöjjetek.
S mig magatok nem letek,
Morzsát, szemet én vetek.

ARANY MONDÁSOK.

AKI NEM ÉREZ részvétet má-
sok fájdalma iránt, az ne számít-
son arra, hogy őt fájdalmai közt
majd mások vigasztalni fogják.

A jó pásztor megsajnálja a
fáradt, beteg báránycát, azért a
vidám, egészséges báránycá szereti
is ám pásztorát.

A ki másnak adja szívét, az
maga viszont megtalálja mások
szívét.

Minden jó gondolat egy-egy
imádság.

A hol mi nem látjuk a he-
lyes ösvényt, ott kísérik Isten,
mert a magas Égből jobban lát-
hatni ám.

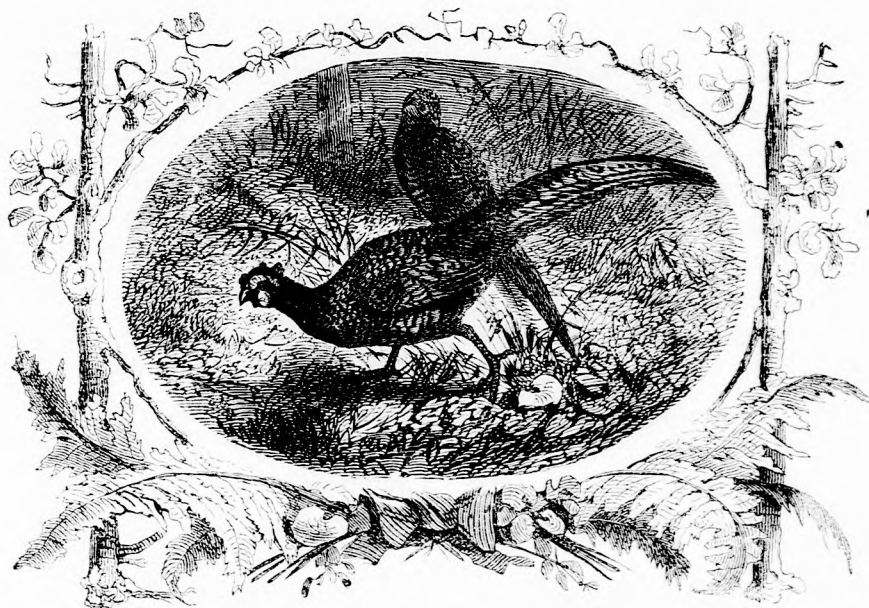
Légy hű Istenhez halálig
s Isten nem fog elhagyni még
haláligodon túl sem.

GAZDA
Mint a
ilyen
Pedig

délyese
ról a
mig v
kiváncs
Beröpi
kissé k
és me
gyerme
kik sz

APRÓ KÉPEK AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

GAZDAGABB madarat bizony alig látsz tán,
Mint a milyen itt ez aranytollu fácán,
Ilyen szép köntöse sas-királynak sincsen,
Pedig bizony módja volna a sok kincsben.

Ámde a fácánynak mit ér szép ruhája?
Vadásztól szakácstól éltét meg nem váltja!
Vadász az erdőben gyorsan lepufantja,
Szakács a konyhában gyorsan lekoppasztja.

A MÉHEK LÁZADÁSA.

 ZÉP nyári nap volt, a virágok
édesebb illatot terjesztettek a kerti
lak körül s egy méhecske ke-
délyesen zümmögve szállt egyik virág-
ról a másikra és gyűjtötte a mézet,
míg végre a nyitott ablakhoz ért és
kiváncsi lett megnézni, mi van odabent.
Beröpült tehát a szobába s miután
kissé körülrepedett, az ablakra szállt
és megpihent. A szobában pedig két
gyermek ült, egy fiú meg egy leánya,
kik szemmel kísérték a méhecskét s

midőn ez az ablakra ült, a fiú így
szólt:

„Nézd, Emma, kicsi méhecske!
Még pedig dolgozó méh: megismer-
hetni, már tele vannak kis mézzacs-
kói. Szegényke, mennyit kellett már
ma dolgoznia!”

A méh, mikor hallotta, hogy róla
beszélnek, figyelmesen kezdett hallga-
tózni.

„Mi az a dolgozó méh, Laczi?”
kérdé Emma. „Hát nem minden méh
egyforma?”

„Nem bizony. A méhek közt is
nagy egyenlőtlenség uralkodik. Egy

méh minden köpüben a királyné, ez nem dolgozik semmit, csak éli világát; aztán vannak herék, a kik szintén reggeltől estig henyélnek; és végre vannak dolgozó méhek, melyek nem csak maguknak, hanem a többieknek is gyűjtenek eledelt, építik a sejtet, ápolják a kicsinyeket s egész nap fáradoznak. Pedig mikor születnek, a dolgozó méhek is csak olyanok mint a királyné; csak az a különbség, hogy a melyik több és jobb táplálékot kap kisede korában, abból királynő válik, a többi meg szegény munkás marad. Szegény dolgozó méhek, bezzeg nem fáradnának, ha tudnák, hogy nekik is csak épen olyan joguk van, mint a királynénak.

A méhecske mindezt hallotta és egészen izgatottan és fölháborodva szállt ismét ki a szabadba s midőn a méhkasba ért, kétségbeesetten ült egy sarokba.

„No's mi bajod, talán mérges virágra akadtál?” kérdé egy öreg méhnénike.

„Nem kellett mérget szivnom, elég boldogtalan vagyok már így is!” sohajtott a kis méh.

„Ugyan micsoda bolond beszéd ez? Hát valjon miért volnál boldogtalan? Ma reggel még nem volt semmi bajod, — ki beszélte tele a fejedet?”

„Mindegy, akárki, csak hogy érzem, hogy boldogtalan vagyok.”

„Üres beszéd!” szólt a néni ke s vigan zümmögve tovább folytatta munkáját.

A mi méhecskénk azonban nem

nyugodott meg, hanem maga köré gyűjtött egy csapat fiatal méhet és elmondta nekik, mit hallott, — hogy a királyné csak olyan méh, mint ők, tehát igazságtalanság, ha ők dolgoznak és a királyné csak parancsolgat. A méhek megdöbbenve hallották e beszédet; eddig még soha sem jutott ilyesmi eszökbe, de most egyszerre mindnyájoknak nagyon megtetszett az új gondolat s fenyegető döngéssel bizonyíták, hogy készek a lázadásra. Hangosan kiáltozák, hogy ők mindnyájan királynék akarnak lenni, nekik csak olyan joguk van hozzá, mint az eddigi egyetlen királynénak.

Az öreg néni ke, ki előbb már beszélt, most is közbe szólt és kérdé a lázongóktól, hogy hát ki fog engedelmeskedni, ha mindenki királyné lesz, és ki fog számukra eleséget gyűjteni télire? Hanem a lázongók mérgesen lezümmögték az öreget s kijelenték, hogy ha már ők maguk nem lehetnek csupa királynék, hát legalább ne legyen köztök egy sem királyné, ők kivándorolnak s oly fészket rendeznek be, melyben csupa dolgozó méh lesz, senki sem fog parancsolni.

És szándékukat mindjárt végre is hajtották, nagy zajjal kiröptültek seregstől a kasból és kiki tetszése szerint röpkedett szerte a kertben. Végre déltájban megint összegyűltek egy nagy fa lombjai közt tanácskozásra. A főkérdés az volt, hol üssék föl új tanyájokat.

„Legjobb lesz itt a kertben”, szólt az egyik.

„Oh persze! Jobb kint a szabadban, a mezőn,“ szolt a másik.

„Bolond beszéd!“ vélte a harmadik, „nem tehetünk mást, mint hogy az erdőben keresünk odvas fát.“

„Ugyan már ki menne az erdőbe?“ szolt a negyedik. „Legjobb védelmet nyújt a ház eresze.“

Ekként a hányan voltak, annyi-félét akartak és mindegyik azt mondta, hogy ő bizony nem enged. Soká czi-vakodtak már így s a mi kis méhecskénk, ki tulajdonkép megindította az egész forradalmat, boszusan szolt közbe:

„Meg nem foghatom, hogy tudtok annyit fecsegni. Már dél elmúlt, és még mindig semmit sem határozunk. Így bizony nem jutunk zöld ágra.“

„Micsoda? Te leczkétetni mersz minket?“ kiálták a többiek minden oldalról. „Ha nekünk tetszik fecsegéssel tölteni az időt, mi közöd hozzá? Talán bizony te szeretnél parancsolni? Mindenki tesz, amit akar, — ha neked ez nem kedves, menj a hova tetszik.“

Méhecskénk boszusan és szégyenkezve ott is hagyta társait s a kert másik végébe röpült, hogy egy virág kelyhében kifujja dühét; a virágban véletlenül sok mézpor volt s méhecskénk régi megszokásból gyűjteni kezdé a mézet és csakhamar oly szorgalmasan dolgozott, mint akarmikor azelőtt. Oly kellemesnek találta most a munkát az elhevert fél nap után, hogy szinte csodálkozott, miként tölthette a napot dologtalanul; csak mikor már megrakodott mézzel, akkor támadt hirtelen

rosz kedve. Mert hát most hova vigye a gyűjtött mézet, kinek adja? A régi kasba? Hisz onnan elpártolt, oda már csupa daczból sem tér többé vissza. Épen ezen töprekedett, midőn szembe jött vele az öreg néni.

„Ah! te itt magadban ögyelegsz?“ szolt a néni. „Hát társaid hol vannak?“

„Mit tudom én? Ott valahol, a kert tulsó végén.“

„És mit csinálnak?“

„Hát — — hát — — veszekesznek.“

„Mi fölött?“

„Hogy mit csináljanak.“

„Ez bizony nagyon szép időtöltés, becsületet fog hozni nevünkre; eddig a békés munka, szorgalom jelképe volt a méh, — ti most majd más hirt szereztek nekünk.“

„Ah, ne csufolodjál, hanem inkább mondj valami okosat, mert egészen meg vagyok zavarodva. Én most is azt hiszem, hogy teljesen igaz, amit társaimnak elmondottam, és mégis, mióta a szerint akarunk cselekedni, nem boldogulunk, csupa veszekedés az életünk.“

„No várj, mondok valamit. Milyen idős vagy?“

„Épen tizenkét napja, hogy születtem.“ szolt méhecskénk egészen büszkén erejére és ifjuságára.

„Hát én milyen idős vagyok?“

„Bizony lehetsz már hat hónapos.“

„Igazad van. Most hát álljunk ki, birkózzunk.“

(Folytatás a 334. lapon.)

TÉLI HANGVERSENY. (Lásd a 327. l.)

A JÉGHEGYEN. (Lásd a 335. l.)

